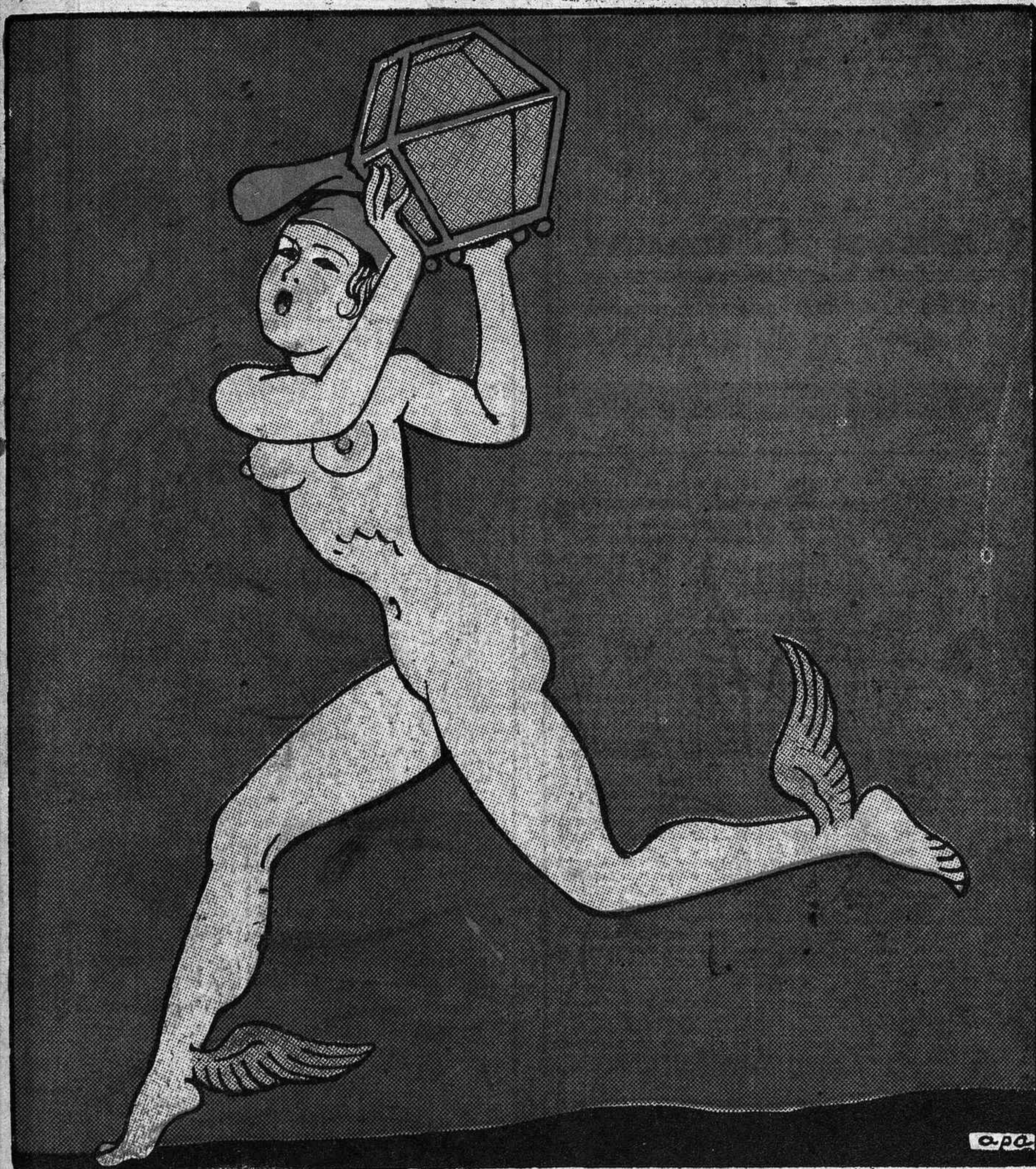

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

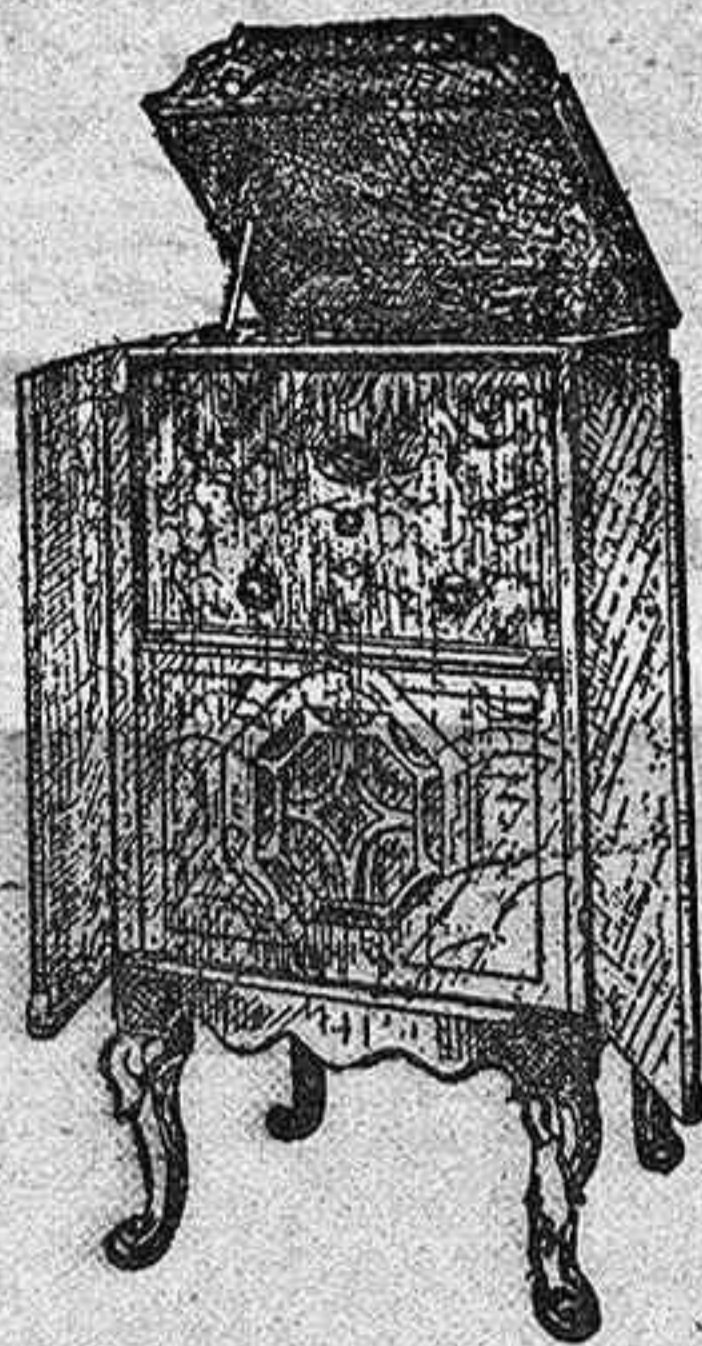
-Primer que tot Catalunya! Catalans: No us deixeu devorar!

apc

us
os

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

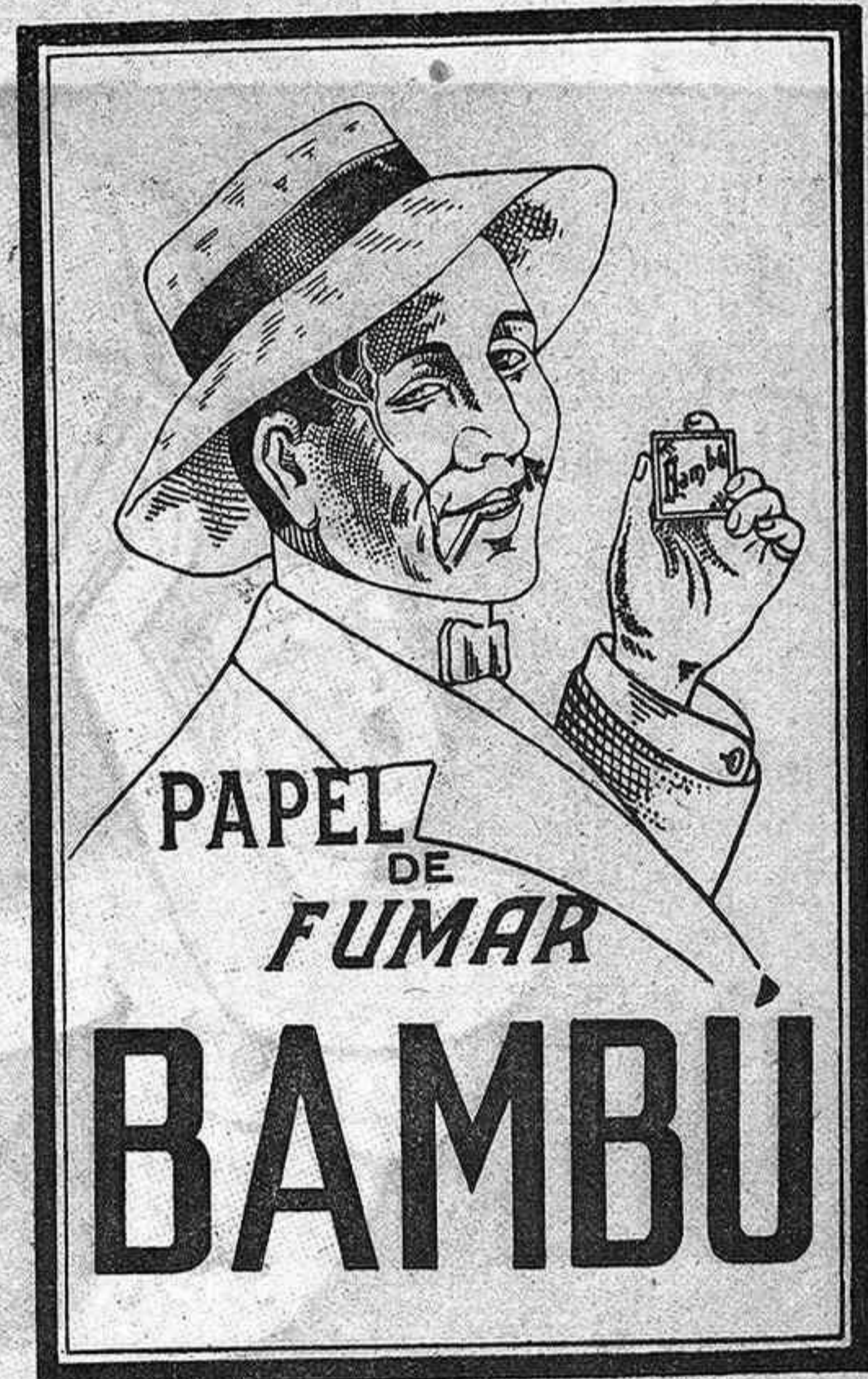
Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, *ovulitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari al), *ecsemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vici o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floroscis, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *solucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Grases potencials del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulles tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessecs 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer de Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

an
co
ra
fe
vo

ció
tic
ren
luc
qu
aho

di,
sep
ia
per
nos

de
Inst
en
iaré
ex

zes.
son
han
ma
Esp

un p
Es n
socia
prote
nació
adver

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Candidaturas

VEURÀ, jo votaré la Lliga... Un servidor té diners. En va fer quan la guerra. En pensa fer en la propera. Sóc un home d'ordre. Vaig a missa, encara que no sigui gaire creient, pel què diran... Hom ha de guardar les formes... A més, Cambó és un geni. I sempre és bo anar amb homes de quartos. A més, han estat tan comprensius, tan raonats... Manaven els radicals? Apa, s'entienien

amb els radicals, i la ciutat vivia tranquila. Manaven els conservadors? Doncs amb els conservadors. Amb els liberals o amb qui fos... La qüestió era entendre's i anar fent... L'autonomia hauria arribat un dia o altre... Jo votaré la Lliga...

—Yo votaré a los tradicionalistas ó a la "Concentración Española". Nos conocimos todos en la Unión Patriótica. Y en los Sindicatos Libres. Ya sabemos lo que queremos. La cuestión es ganar para empezar la contrarrevolución. ¿O es que se creen los que ganaron el 14 de Abril que siempre han de ganar? No estábamos prevenidos. Pero ahora somos los amos y vamos a demostrarlo.

—Jo votaré els separatistes. Sóc reconsegurat, jo. Ghandi, De Valera, són els meus ídols. Hem de treballar per la separació integral... Clar que això de jugar-se la vida per la independència d'un poble és una cosa una mica seriosa, però com que és de suposar que se la jugaran uns altres... nosaltres arribarem després de la victòria.

—Yo soy radical de toda la vida. Estuve en los tiros de la Plaza del Angel. Me lié a trancazos con los de El Insurgente. Soy empleado municipal. Aspiro a los tiempos en que se podía jugar a las siete y media en cada café. Votaré a los radicales porque ahora ya sabemos lo que somos: ex jóvenes bárbaros y viejos conservadores...

—Aquí no hay ma que comerze laz tripaz de los burgueses... Znidadanoz! Laz fábricas son vuestras, los pizos son vuestros; no tenéiz que pagar al cazero y ademaz os han de aumentar el 75 % en los jornalez... Viva la Extrema - Izquierda - Federal - Vegetariana - Revolucionaria - Esperantista - República - Sindicalista - Comunistaice!

—Veurà, jo votaré el Partit Catalanista Republicà. És un partit que té idees pròpies traduïdes de tots els idiomes. És mig liberal, mig conservador, és mig demòcrata, és mig socialista, mig catòlic, mig laic, mig lliurecanvista, mig proteccionista, mig vanguardista, mig tradicionalista, mig nacionalista, mig internacionalista, mig amic de Macià, mig adversari de Macià, mig amic de Cambó, mig adversari de

Cambó, mig catalanista integral, mig colaboracionista integral, mig senyoret, mig obrer, mig burgès, mig proletari, mig revolucionari, mig reaccionari, mig amic d'Azaña, mig amic d'Anguera, mig amic de Lerroux, mig amic de Prieto... Com vostè comprendrà, és una candidatura de tor segur... No em puc pas equivocar. Estic segur que no poden fer cap bé, però tampoc no faran cap mal... Són tan formals... I tan simpàtics!—que deia Carles Soldevila...

—Els comunistes del B. O. C., no guanyarem, però farem propaganda. I un dia o altre guanyarem.

—Aquí hay que ir contra el gobierno, que quiere declarar la guerra imperial. La III Internacional tiene el decidido propósito de combatir al gobierno japonés por su política imperialista en el Japón. La plataforma política de los leninistas es en este caso por la integridad de las nacionalidades oprimidas. Por algo compramos El Imparcial e hicimos la campaña contra el Estatuto. Es necesario que entremos en la Generalidad para poder conseguir que los burgueses paguen el 80 % de impuestos y suprimamos los alquileres. Además hay que resolver la revolución de Suecia y la marcha del hambre de Londres. Viva Rusia y sus alrededores! Viva el plan quinquennial (segunda edición).

—Jo votaré qualsevol ximple. Potser que voti els del Partit Republicà d'Acció Catalana...

I l'Esquerra? L'Esquerra la votarà tothom que tingui dos dits de seny. La gent d'ordre perquè les reformes radicals de l'Esquerra fan de Catalunya un segur contra la demagogia dels pistolers i dels atracadors. Els de l'Esquerra perquè, finalment, han trobat al llarg de la vida política un partit que ha complert tot el que ha promès, i que ha sabut realitzar els dos idearis que el varen conjuntar. Els del Centre perquè els homes de l'Esquerra tenen la garantia d'ésser uns homes treballadors i honestos, que van al Parlament a realitzar la tercera etapa revolucionària i a defensar davant del poder central les llibertats obtingudes amb l'Estatut. Quin partit ha realitzat el que ha promès? La Lliga. La Lliga es serveix d'uns ideals polítics per a defensar uns interessos materials, i de tal manera els defensava que anava a adherir-se als generals "no catalans" que anaven contra la classe treballadora catalana. El Partit Radical? El Partit Radical ha estat un partit metec espiritual i ha realitzat una política contra l'Estatut, votant en contra, per si podien derrocar-lo, els articles 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9 de l'Estatut. I varen votar l'Estatut perquè no tenien més remei que fer-ho. I amb tot, sense els vots dels radicals també s'hauria guanyat l'Estatut.

El Partit Catalanista Republicà? Això no és un partit. És una penya d'amargats i de tranquils que fan volejar els suposats sentiments polítics per amansir les vanitats puerils d'uns homes que els hi plau veure's encartellats a les cantonades, per la tranquil·litat i satisfacció de la família...

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha complert el que va prometre. I en la tercera etapa de la seva vida política ha de defensar l'Estatut obtingut dels enemics de dintre i dels de fora.

De no fer-ho així, l'autonomia de Catalunya seria perduda entre els incapacitats i simpàtics, els reaccionaris i revisadors de la Constitució i els antiestatutistes radicals...

A CAU D'ORELLA

L'OCA I EL SENYOR DOLCET

Això de l'oca i el senyor Dolcet sembla la caricatura de Leda i el cigne.

I ja té relació: una relació bon xic còmica.

Al senyor a canvi de cinc mil pessetes li donaren una reproducció dolenta d'un quadro representant aquest assumpte de Leda i el cigne. Com que el senyor Dolcet no està gaire fort en mitologia, a Leda ell li diu Lido i al cigne, l'oca.

Quan el senyor Dolcet li digueren que l'havien enganyat, que aquella reproducció escassament valia vint i cinc pessetes, al senyor Dolcet no li féu cap gràcia.

I mirant se el quadro, pensava, molt trist:

—Dolcet: aquí l'únic que has fet l'oca ets tu!

LES "AMISTATS" SOROLLOSES

El senyor Ferràn de Sagarra és un regidor. El senyor Vilalta és un altre regidor.

Diuen que aquests dos regidors l'al-

tre dia, a l'Ajuntament, feren una demostració d'amistat.

Un uxier, com la manifestació fou sorollosa, es creia que aplaudien

Sardanes a Brusel·les

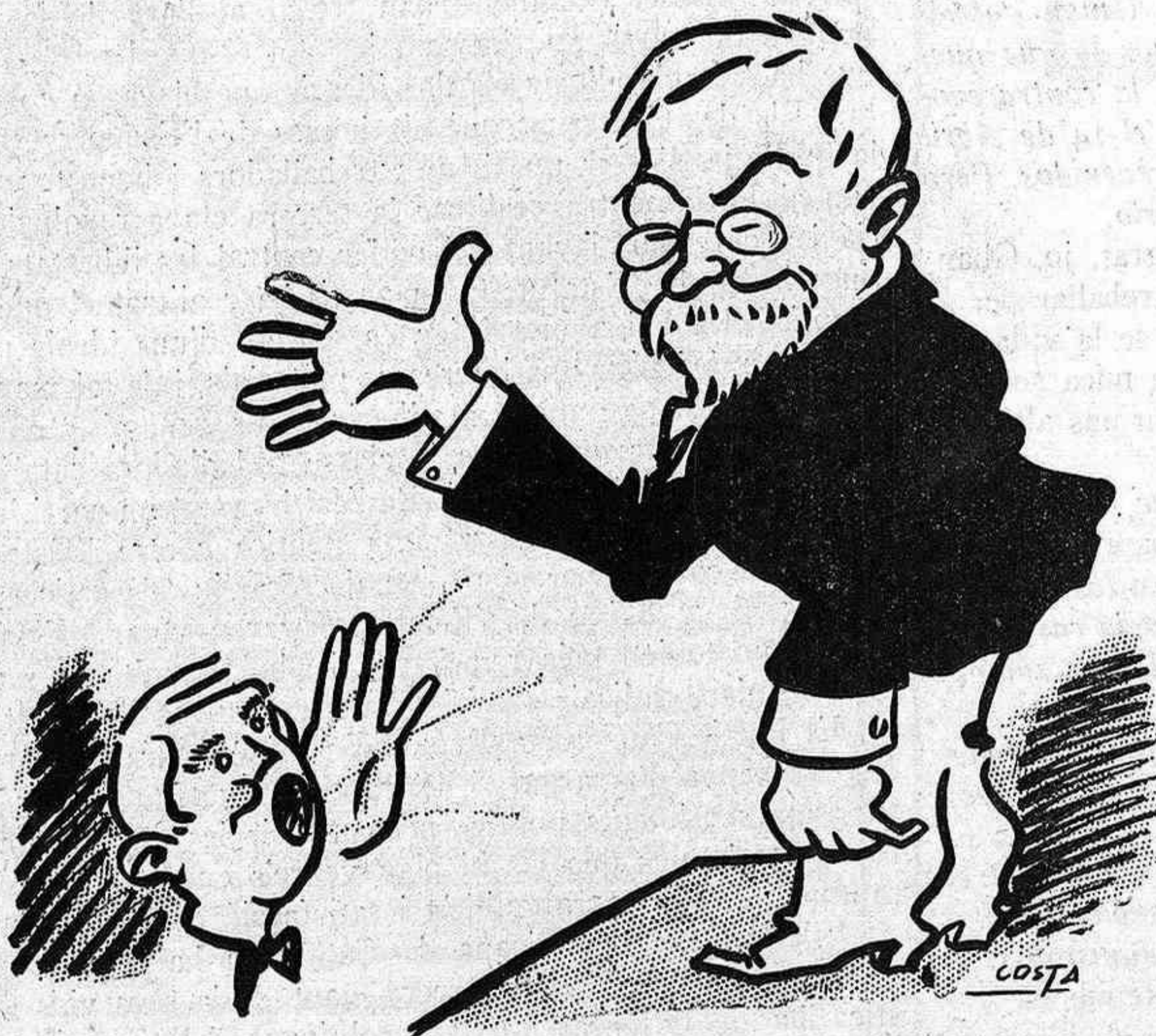
D'aquí a pocs dies la Cobla "La Principal", de La Bisbal, farà sentir al públic de Bruselles la nostra música.

Serà la primera vegada que a terres belgues es produeix un esdeveniment com aquest, i això es deurà a la feina positiva i intensa que el Casal Català de Bruselles ve fent en els dos anys que té de vida, i que ara commemorarà el segon aniversari.

A Bruselles, terra d'exili pels nostres homes, el crèdit moral i polític que tenim els catalans s'evidencia en tots moments. No ha estat doncs difícil als promotors de la idea del Casal ajuntar al seu entusiasme l'entusiasme dels bons amics que Catalunya té a Bèlgica.

Algun dia haurem de parlar del que són, el que signifiquen i el que poden ésser aquests Casals catalans escampats arreu, com ambaixades cordials del nostre poble.

De moment, la nostra felicitació al Casal de Bruselles, per l'esforç que representa l'esdeveniment catalaníssim que prepara, amb motiu del seu segon aniversari.

Mítings lligueros

Puig i Cadafalch: —«...Perquè penseu que és un mort qui us parla...»

Un del públic: —«Si? Diumenge us enterrarem!»

EL PROPER DIUMENGE

Perquè diumenge, senyors, serà més diumenge que cap altre. Pobres de nosaltres si no fos. Però ho serà, n'estem segurs.

Ho serà perquè el diumenge hi haurà eleccions: unes eleccions que han de donar un nou triomf a l'Esquerra.

Es per això que el proper diumenge serà més diumenge que els altres. Pobres de nosaltres que no ho fos. Pobres de nosaltres perquè a Catalunya mai més no tindriem diumenge se'ns haurien acabat els diumenges.

I això no ens convé de cap manera. A nosaltres ens agrada molt treballar. Però també ens agraden les festes. I les festes amb República ens faran més profit.

Es per això que voldriem que el proper diumenge, gràcies a les eleccions fos més diumenge que mai.

Entenem-nos: gràcies a les eleccions si guanyà l'Esquerra. Perquè qui escriu cada setmana aquest glossari es d'Esquerra.

Què hi voleu fer!

La mà dreta mai no ens ha inspirat massa simpatia. La mà dreta, que en el treball és honradíssima, l'han deshonrat els polítics de dreta, els de l'ordre, els de "pau, pau i repau": l'han convertida en la mà dels negocis, en la mà del calaix de la calderilla.

No, no; la mà dreta, usada per les dretes no ens inspira massa confiança. Tenim més confiança en l'esquerra. La mà de l'Esquerra és la de la República, la de l'Estatut, la de la llei de Reforma Agrària, la de l'expulsió dels jesuïtes—A. F. P.—, la de la separació de l'Església de l'Estat, la de l'expropiació de terres d'aristòcrates, la que ha fet un presidari d'un general.

De manera que la mà de l'Esquerra, que ha treballat tant, ens sembla, precisament perquè ha treballat tant, la mà del diumenge, la que té més claror i perfum de diumenge.

Es per això que no podriem viure sense l'Esquerra. Es per això que volem que el diumenge sigui un diumenge veritable. Sense l'Esquerra, sense el triomf de l'Esquerra, no ho fóra: fóra un dimecres de cendra, un dia de penitència i de dol.

Auca de l'Estatut de Catalunya

ARTICLES XVII, XVIII i TRANSITORI

La Hisenda de la República
[respectarà
la Hisenda del poble català.

Podrem crear noves contri-
[bucions
perquè paguin els que tenen
[molts xinxors.

Cobrem els drets de caça,
[pesca i mines
i d'altres coses afines.

Aquest Estatut podrà ésser
[reformat
a petició de l'Estat o de la
[Generalitat.

Però sempre s'haurà de res-
[pectarà
la voluntat del poble català.

La Generalitat fixarà previa-
[ment
la data d'eleccions per al seu
[Parlament.

L'Estatut és aprovat
i per totes les Corts ovacio
[nat.

Royo Villanova s'escabella,
i li ha crescut un trocet més
[l'orella.

Els nostres parlamentaris
fan pam i pipa a tots els ca-
[vernaris.

L'oragutà Miquel Maura
ja era a la muntanya a jaure.

Ara, l'obstrucció, que cridi:
ja té Sanjurjo a presidi.

Tot Catalunya, menys l'aris-
[tocràcia (?),
va a rebre l'Estatut al Pas-
[seig de Gràcia.

I el porta triomfal i amb el
[cor exaltat,
a mans de Macià, a la Gene-
[ralitat.

Pesi a qui pesi, l'Esquerra
ha dut la llibertat de nostra
[terra.

L'Esquerra durà endavant
Catalunya rica i gran.

I els catalans de tofa latitud
han de cridar un "Visca l'Es-
[tatut!"

El pa amb tomaquet i la Lliga

Afaiat cada dissabte, i no precisament per l'elefant de l'Olympia.

BISMARCK

Si en els anys llunyans de la nostra infantesa ens haguessin dit que el pa amb tomaquet havia d'ésser oblidat per nosaltres, ens hauríem quedat astorats oint ço que en aquella època ens hagués semblat la més incongruent de les ximpleries.

Aquell tomàquet canari, menut com una pruna, que ens refregava la maredamunt la llesca de pa bru, aquells tomàquets que involuntàriament ens recordaven el nas d'un "torrat" habitual, el "golondrino" a l'eixella o el gra del platell, a mig madurar, eren el símbol de la nostra joventut somrient i optimista, somniadora...

Quantes vegades els amics ens havien tret amablement del cap del nas una llevor rebecca que no se'n volia moure.

Quantes vegades, bo i menjant de cara al sol, un estornut sobtat havia xuclat nas amunt les productives llevors, per a llençar-les acte seguit, amb l'expulsió del vent, amb força de me-

tralladora, de la qual arma no es pot negar que en són precursors els nostres nassos axatats.

I aquella cara untada d'oli, que semblava presentir l'aplicació de la crema que ara usa la dona a doll, per a enlluentant-se el rostre i donar la sensació de què ha paït divinament el sopar.

I aquelles llesques, no deien prou a les clares que de la mateixa forma i mida eren els cervells de més de quatre regidors actuals?

Oh, pa amb tomàquet, que n'hem estat d'ingrats amb tu!

Ara és l'infecte caviar, producte intestinal d'uns peixos que ni a Rússia, amb la gana que pateixen, volen menjar, tota vegada que ens l'envien aquí.

Pa amb tomàquet, menjar predilecte d'homes celebres! Darrer caprici, sibirisme petronià del gran Napoleó, que, segons autoritzats historiadors, va ésser causa de la seva darrera veleitat! Menjar que reis, ministres, literats, actors i actrius han honorat amb les seves dents lluent, d'ivori resplendent! Menjar de Nelson, de Mistral, de Sagasta i Pius Daví, on ets?

Parlant de tot. "I la Lliga?" diran vostès. "Esperint-se!", respondré jo.

Ara per ara, el pa amb tomàquet és més interessant.

I qui diu el pa amb tomàquet, diu el pa amb oli i el pa sec, perquè han de saber, senyors, que la Lliga és un cadàver en estat de descomposició alarmanant, un cadàver que només pot atraure les mosques cadaverines, que són els xucla-ciris, els pistolers del "Libre", els monàrquics disfressats de persona i altres calamitats ciutadanes i rurals per l'estil.

Votar la Lliga és equivalent a trepitjar-se un mateix un ull de poll, a comprar-se la corda amb la qual l'han de penjar, a anar a veure "funció" al "Rumeia", a votar subvenció per l'esmentat teatre (?) o anar a alternar amb la selecció "demi mondé" de "La Criolla".

Votar la Lliga és fer votar els homes de seny i vergonya en contra. És abocar-se al femer i escopir al cel perquè l'escopinada ens caigui a pe rostre.

Val més no parlar-ne de coses fatigoses. Ja els deíem nosaltres que...

El pa amb tomàquet, senyors; havíem quedat en què...

FRANCESC OLIVA

Cincdebarreja i bon profit

EL TRIOMF DE LA MEDICINA

A París, s'ha celebrat una sessió extraordinària a l'Acadèmia de Medicina, per a festejar el centenari d'un metge, el doctor Guerriot.

Aquest doctor, que ha lograt arribar als cent anys, ple de salut, amb el cap completament sa i clar, aquest home que ha pogut als cent anys, anar caminant a l'Acadèmia de Medicina, i pronunciar amb veu ferma i clara, un discurs de remerciament, ha escrit un llibre titulat: "Com es pot arribar a centenari".

Segurament, molts dels seus clients, no deuen haver llegit l'obra del seu galeno. I el més probable és que ell mateix no n'hagi pas seguit al peu de la lletra els seus propis preceptes.

Una cosa és predicar i una altra és obeir.

El vertader secret d'aquest modern Mathusalem, ja us el diré jo, ja que ell no ho diu.

Si voleu viure cent anys, no aneu mai a retrobar cap metge. És el que ell ha fet. Un metge, ja està bé que vagi a veure la gent i que cobri les visites.

Ara que quan un es troba malament

—Gràcies a Dèu, què faig patir!

de debò, no són pas hores per a entretenir-se amb romanços.

En Rusiñol quan estava malalt, i li notificaven que hi havia el doctor, deia tot malhumorat:

—Home, digui-li que en l'estat en què em trobo no puc rebre visites.

Que passi un altre dia que em trobi millor...

SI ARRIBA A CORRER

Franklen Roosevelt ha estat elegit president dels Estats Units d'Amèrica.

No hi ha dubte que això és una bona col·locació.

El nou president, a causa d'una enfermetat, no pot valdre's de les seves cames i no pot, com és natural, caminar.

No es pot negar que per a una impossibilitat el que ha fet és un "tour de force".

Ha anat lluny. Hi ha anat tant que tots els homes que es serveixen de les dues cames ja poden córrer per a passar-li al davant.

Amb això d'anar lluny, ja el seu pare va batre dos records. El mateix que ha batut el seu fill, ocupant avui la presidència, el d'anar a caçar feres a l'altra part del món.

Res, que es veu que es tractava d'una família per qui les distàncies no compten.

DISTRACCIO

En una petita població d'Alemanya, hi ha un cap d'estació tot preocupat.

Figureu-vos que un viatger va descuidar-se a la consigna, una gàbia amb dos lleons grossos com una casa.

Ningú no la reclama i les dos bèsties es passen el dia rugint, esperant que algú els porti menjar.

Naturalment que una distracció la pot tenir tothom. Però vaja, deu ésser un xic grotesc el sentir a dir, encara que sigui en alemany:

—No sé pas on dintre he pogut deixar-me els meus dos lleons...

Amb això de les distraccions hi ha cassos com a cabaços.

No teniu més que mirar les llistes d'objectes perduts, publicades cada mes per la Premsa:

"S'ha perdut una agulla imperdible".
"S'ha perdut un llibre titulat "L'art de tenir bona memòria"..."

Però el millor de tots els anuncis que he vist és el següent.

"Ahir va perdre's un senyor anomenat Jordi Gatuellas; té 40 anys, però sembla que en tingui 79. La seva muller, domiciliada al carrer Sistaes, número 36, primer, prega a qui l'hagi retrobat, que per tots els Sants del Cel, no l'hi portin pas a casa seva."

LLUÍS ELÍES

—Em sembla que a la dreta aniries molt més bé...

—No, no, senyor entrenador, el meu lloc és a l'esquerra. ■

Estampes barcelonines

POBRES INFANTS!

No sap d'on és ni com es diu. Recorda vagament unes terres ermes, un poble amb tres carrers i unes cases mig enrunades on, per entre les teules, podia comptar els estels... Un bon dia varen marxar d'aquell poble i vingueren a Barcelona.

Li diuen "Nillo", però això no és cap nom: o pot ésser l'acabament de molts noms. Damunt, la seva desgràcia encara hi han abocat aquesta.

Ell voldria parlar com els nois d'aquí; però els nois d'aquí parlen d'una altra manera i van més mudats: ell només sap parlar el castellà, que no més deu servir per pidolar, perquè ell no veu nois que demanin en català; quasi cap.

—Una limosna, señorito! L'eterna cançó. La diu dormint se i tot. A voltes ho ha dit a una senyora, ben distretament...

Avui té un neguit. No ha fet gairebé res. S'ha entretengut badant amb aquells nens tan rossos i tan pulits, que passegen pel Passeig de Gràcia, aquelles senyores que semblen monges. I aquell homenet que li dona dues pesetes per fer-lo pidolar, li ha donat dues bufetades i una puntada de peu al darrera.

En arribar a casa, el seu pare, que cada nit està embriac, pegava a la seva mare, aquella pobre dona que s'escarrassa fent feines a les cases de senyors...

En "Nillo" no troba consol: s'en va a jeure sobre aquell sac, que li fa de llit, plorant desconsoladament i engega un reneç esgarrifós: no té altre consol, ni més defensa perquè és infant. Ah! però quan serà gran...

COMUNISME LLIBERTARI

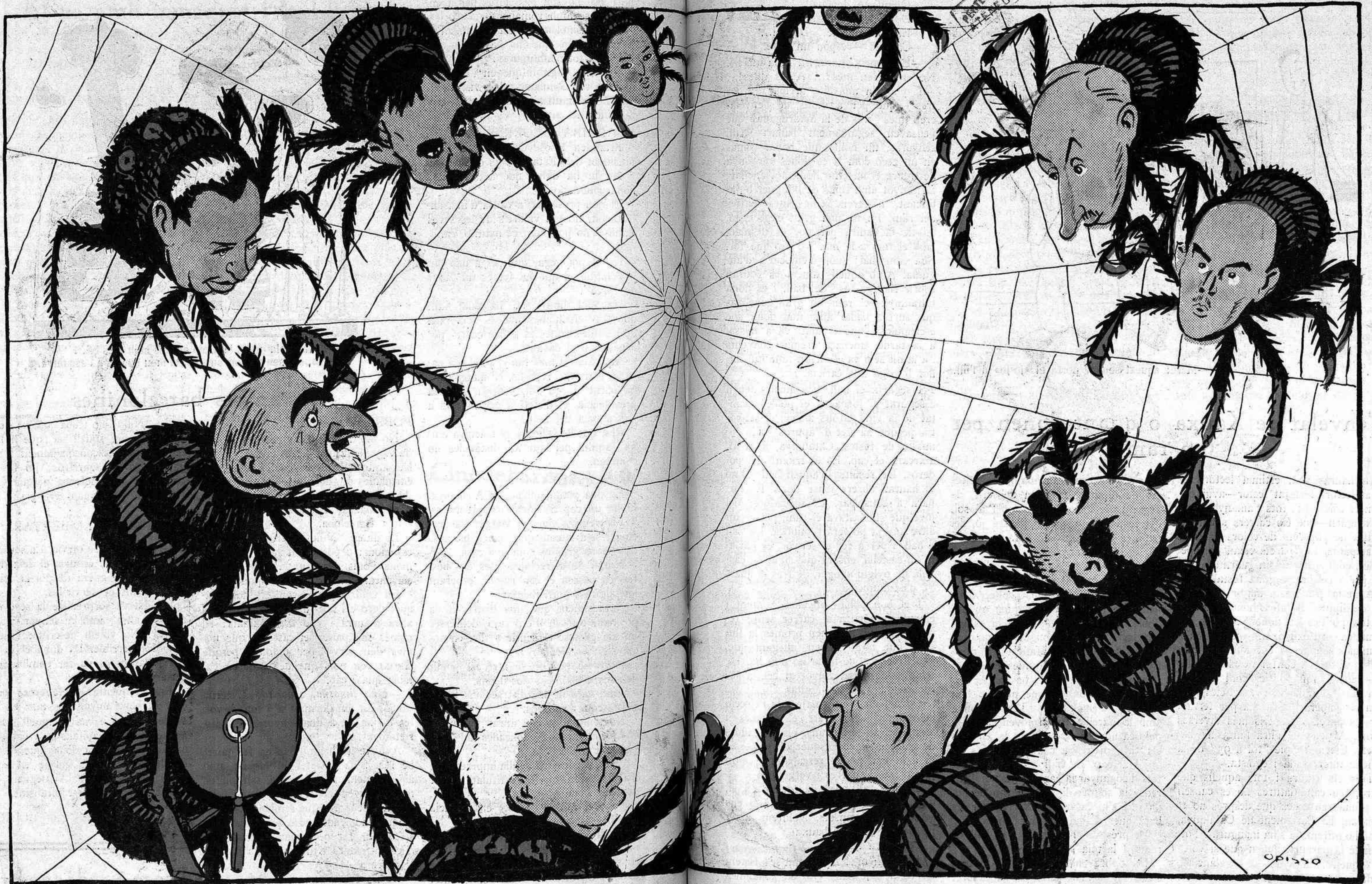
Ni per manòbte servia. La seva alúnia accentuada i crònica el feia discutir sobre la manera de portar les gaves, abans de servir-les.

Un dia va sorprendre la seva dona amb un altre; amb un senyor. Tot un senyor. No volem descriure l'escena, però fou terrible. La dona el va deixar i llavors es va fer comunista llibertari.

Ara freqüenta les tavernes predicant la bona nova i de tant en tant es deix caure a casa d'aquell senyor, que és tot un capitalista, a cobrar la mesada de la seva dona, que després de deixar-lo anà a servir en aquell palau de la Diagonal, i segueix predicant el fracàs del capitalisme.

LLURÓ

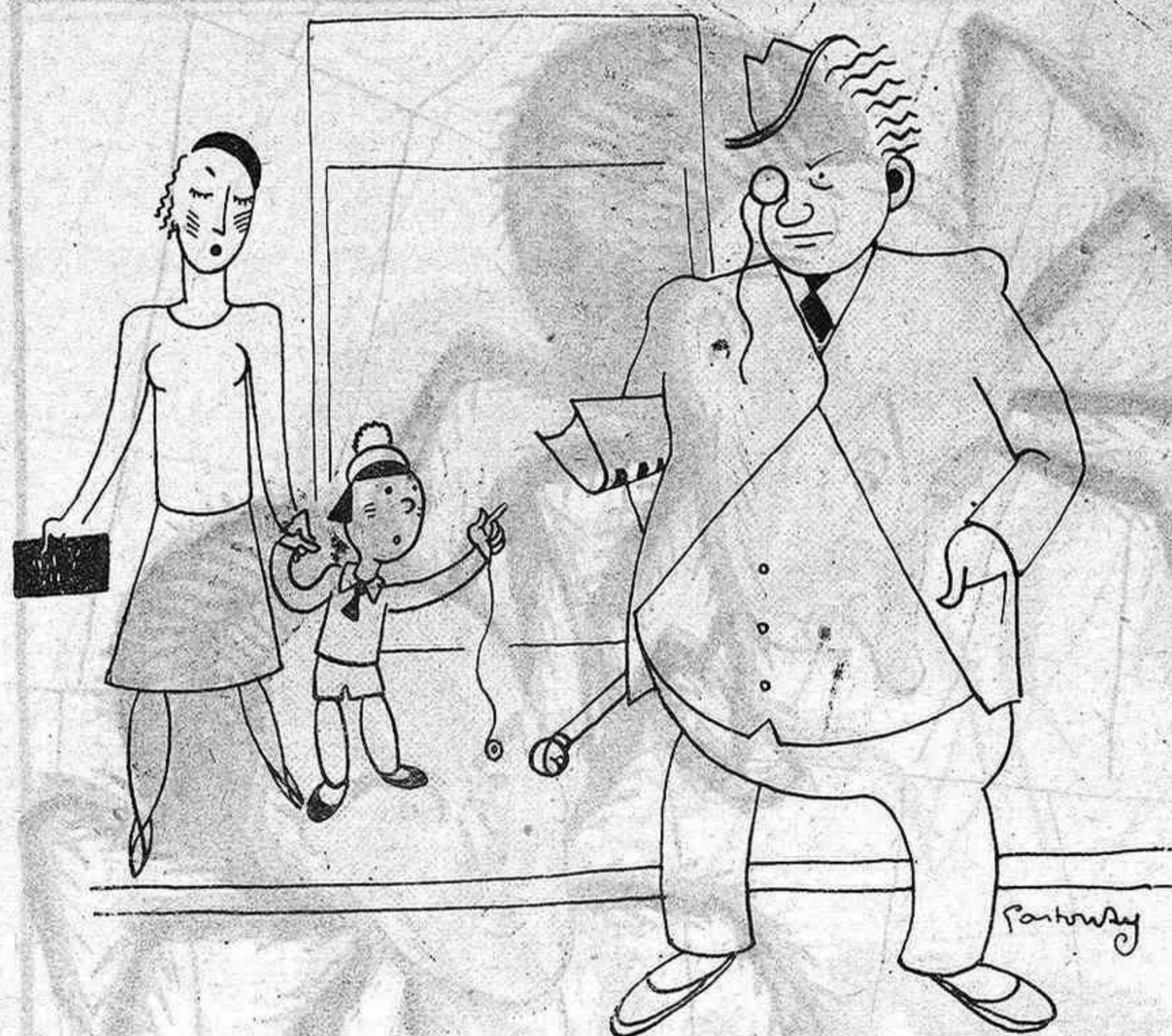
**Demà, dissabte,
començarà «La Campana de Gràcia»**

La tasca de la Lliga

...irem lleialment la República... però a favor del nostre reiet.

—Mare: aquest senyor porta el «jo-jo» a l'ull.

L'envelat de Xauxa o quant donen per un ram?

Ja hauràs vist, estimat lector, cobejat lector, festejat lector—avui tot hom et tracta bé; tots t'amanyaguen i t'afalaguen—que els carrers s'han encatifat de paperets de colors diversos i llampants. Les parets estan empaperades, com si haguessin guarnit la ciutat per a celebrar alguna festa major.

Aquesta gran festa major de l'elecció de diputat la fan a honor teu. Els partits polítics et donen consells; et demanen—o t'exigeixen—que votis determinats senyors. T'encolomen discursos en mitings i conferències. Els diaris—tant si són polítics com no—venen carregats d'articles: articles que, com els papers que hi ha per terra i per les parets, són dels més diversos colors. Articles de pura fantasia i baratets. Estem en ple “tot a 95” de la política interessada i egoista.

Tots els futurs i tots aquells que patrocinen candidatures no es cansen de prometre coses que després no et donaran. El Parlament de Catalunya, si bé ho mirem, ja s'ha inaugurat. Tot hom té la paraula. Diuen que si votes a “aquell”, la vida—la “galància”, s'entén—et sortirà gairebé de franc. T'ho donaran tot tan barat que ja no hauràs mai més de treballar. Res; el nostre ideal. L'idea dels benaurats anyells-ciudadans que ens prenem en

“sèrio” la gran festa major de l'elecció de diputat; la festa del crit, de l'egarip, de l'insult, del drapet al sol, del veste'n tu que m'hi posaré jo, del paperet de color, de la farsa, de la vilesa, de l'engany...

A l'envelat de Xauxa, l'orquestrina “boys-jazz campi qui pugui” ha començat la seva audaç col·lecció de balls. Per a començar toquen un pas doble, un ball fàcil, perquè hi càpiga tothom i ningú no pugui allegar que no sap dansar. Alsa, Manela! Quin xi barri, quina barrila, quines empentes i quines apretades! Hi ha barres que s'aprofiten. Són els que mai no han “sortit” i s'engresquen i s'entusiasmen amb la parella. Es la joventut de la política nova de trinca, que la xirinola els ha reprès i la candidatura els ha pujat al cap. De ball a ball, no satisfets d'enganyar la parella, tracten d'enderedar la sogra: diuen que van de bona fe i s'hi casaran... Xerren per les butxaques. Estan una mica torrats.

Després ve el descans. I el ball de rams. I la toia.

Un pobre ciutadà s'enfilà—suant, cansat de ballar, amb un mocadoret republicà al coll—dalt d'una cadira que trontolla. I allí escridassa amb una toia, que vol ésser Catalunya, a les mans.

—Quant en donen?

—Dotze!—fa un candidat.

—En donen dotze... Dotze!...

—Catorze!—respon un altre.

—En donen catorze!... A la una!...

No en donen més?... A les dues!...

I quan ja anava a arribar “a les tres”—que per a molts de l'envelat eren unes “tres de la madrugada” que pensaven seguidament ballar—un senyoràs, un home que havia romàs en un recó com si es donés vergonya de treure el nas; un home tot anellat; un senyor amb tipus de botiguer o fabricant, n'ofereix cinc-centes pafies del ram. Hi ha una gran expectació. El de la cadira per poc es desmaia amb el ram a la mà. No sap què fer. Sua com mai: suor d'emoció i d'angúnia. Amb aquells diners es podran cobrir els “gastos” del ball. I es dona Catalunya—el ram—al gran senyoràs que surt a ballar amb una dona poc escrupulosa, que el matí va a missa, a la tarda amenaça cremar convents i a la nit se'n va a dormir amb qui millor li paga una carícia...

I segueix el ball. Els músics tenen assegurat el jornal. I el poble encantat de la vida. Molts alaben el senyoràs perquè ha tret d'“apuros” a la comissió de festes. Catalunya, a la fi, aixecarà el cap. Es el triomf del poderós. De resultes d'aquell ball ja no hi hauran obrers sense feina. Es tornarà a conspirar. El mocadoret del jove que subhastava el ram, potser un altre any ja no serà republicà. De ball a ball, i per a fer el senyor, es parlarà en castellà, encara que sigui un castellà de nyigui-nyogui, de tres el quarto, d'ex-municipal...

I el bon poble—anyellet, content i enganyat—sortirà al càferrer sense recordar-se que li havien promès la lluna i que no li donen, allegant que, aquell vespre, de lluna no n'hi ha. El temps s'ha posat núvol al cel, a les consciències i a la dignitat.

En plena festa major de l'elecció de diputat, embriagats els homes i atontades les multituds, els pescadors de gangues, amb l'esquer de la pesseta a la mà, poden rescabalar-se d'un passat ple de nafres i vergonyes.

Després, a l'hora de tornar en si, quan la parella ens fastigueja o ens sentim d'ella cansats, voldrem arrepenir-nos de la disbauxa.

Però serà tard.

Apa, senyors! Aprofitint-se! Estem en vigílies de ball! Qui en dona més d'aquest ram, que mentre per a uns és de glòria, és de passió per a tants?

AGUSTÍ COLIADO

Vuits i nous i cartes que no lliguen

DON ALE ATRAFEGAT

Pobre senyor, no para ni un moment. De Madrid a Barcelona, de Barcelona a Madrid... A la seva edat, no es pot negar que és un prodigi.

L'altre dia en el míting que va donar al Olímpia, va atacar a tots els partits, però per boca d'altri. Ell, com un santet, no va atacar personalment a ningú.

Es una tàctica sàbia.

D'això s'en diu nadar i guardar la roba. Ara que si voleu que us sigui franc, no valia pas la pena de que la guardés la roba, perquè com que la porta molt bruta, no crec pas que ningú s'en enamorés...

Ell diu que triomfarà. No li tregueu les il·lusions, que prou que les deu haver perdudes.

Abans, almenys, era emperador del Paralel. Ara no té altra cosa que un grapat de burgesos monarquitzants, les cofradies i les institucions religioses, i per acabar d'arreglar aquest tinglado, porta l'Emilianu encastat com una parra.

ECONOMIA DOMESTICA

S'ha celebrat un concurs per a donar un premi a la noia que confeccioni el millor vestit, quin cost no passi de les quatre pessetes, no es pot pas dir que sigui car. Però el que sí es pot dir, és que és factible.

També es pot dir que fins ara cap dona havia pensat en vestir-se per aquesta suma, i el més probable, és que malgrat el bon resultat que aquest concurs, en el que s'hi han presentat moltes concursants no donarà cap resultat.

Les dones continuaran portant vestits que costaran mitja mensualitat de la que guanya el marit.

—Fillet meu, és una ganga aquest vestit—dirà l'esposa acariciant desinteressadament al seu preocupat espòs.

—Veus aquest teixit?, doncs costa 45 pessetes el metre, i jo l'he pogut obtenir a 39,75...

I estem segurs, que la guanyadora del concurs en qüestió, el primer que farà amb les 50 pessetes del premi guanyat amb la confecció del vestit a 4 pessetes, serà comprar-s'en un de 300, un capell de 50, un parell de guants, sabates, moneder d'un preu global de 150 pessetes mes.

I al veure-la tant ben vestida les veïnes diran:

—Es una perla..., és una xicoteta que sap contar... Amb 4 pessetes es fa un vestit...

El que no s'ho creurà ni a trets serà el seu afortunat espòs.

ELECCIONS

La "Veu de Catalunya" (una veu un bon xic afònica) portava, abans d'ahir, un editorial que deia:

La Lliga triomfarà, o quelcom així. En Segarra diu que hi ha jugat 1.000 pessetes, en aquest triomf...

No sabem pas què hi veuen.

Es un efecte d'òptica, sense dubte. Fins en Cambó que no pot enraonar, va fer un discurs al Teatre del Bosc. No es pot negar que hi posen el coll.

Ara que devegades, quan es posa el coll en certs llocs, és perillós, perquè es pot perdre el cap amb bastanta facilitat.

El cert és que no serà pas la primera vegada que hauran perdut. Jo crec que mai l'han tingut al seu verdader lloc.

De totes maneres els aconsellem que

es posin tranquils, que es comprin un sabre i que es facin retratar.

Ah! I que no ens enviïn cap prova, que certes coses ens fan fàstic de veure.

ANEM

L'esperit bèl·lic

D'ençà que Azaña, en un seu discurs, digué que calia dotar l'exèrcit espanyol de material de guerra eficient, hem pogut constatar com l'esperit bèl·lic ha anat en augment.

Molts dels nostres companys que anys enrera feren el sevei militar, han sentit com els neixien novament els esperons i potser alguns han espolsat els seus uniformes, deixats de recó en la cambra que es destina a les coses inútils, i els han tret les armes.

Ai! la lluentor del sabre, el tacte fred i greixós del fusell, l'uniforme cenyit que els havia valgut alguna conquesta femenina, la moixiganga d'una parada militar d'aquells anys de la monarquia que ja semblen remots, la veu autoritària, estentòria, d'un ofi-

—Ja veu, ha fet el debut en temporada de circ.

—Es el millor lloc per a ell, doncs és l'home de les planxes.

—Tú que hi entens tant de política, a què no saps de quin partit són aquests dos?
—De les dretes, home, de les dretes.

cial: "Cuotas a formar! Por pelotones, mar!..." Quants homes no han sentit llur pit colpit per l'enyorança de totes aquestes coses.

Unes paraules solament, unes paraules que volem creure foren pronunciades amb la més bona intenció, han tingut la facultat de fer renéixer l'esperit bèl·lic dels espanyols, ressuscitar la bèstia destructora que viu amagada dintre el cor dels homes.

Tothom, qui més qui menys, ha sentit el seu cor bategar als acords d'una marxa militar que inconscientment s'ha posat a xiular. "Material de guerra eficient", i seguidament ha acoblat a aquesta idea les seves resultants lògiques, inevitables: patriotisme, exèrcit, canons, guerra, glòria!

Fins ací al nostre despatx ha arribat aquesta clamor de tabals, de gestes heroiques de remor de lluita i s'ha esqueixat aquella comprensió que existia entre tots nosaltres.

—Sí—ha dit Joan—, cal dotar Espanya d'un exèrcit que es faci respectar.

—No hi ha cap necessitat d'això—hem contestat nosaltres—, perquè un poble es fa respectar per la força de la raó que l'assiteix.

—Ca, home!—ha afegit Pere—, ací no hi ha més força que la de les armes. Què fariem en cas d'invasió?

—Però qui pensa envair Espanya?—hem preguntat nosaltres—. Les guerres d'invasió han acabat sortosament i existeixen organitzacions on els drets de les petites nacionalitats es fan prevaler.

—I en cas d'una conflagració Eu-

ropea—ha dit Joan—què hauriem de fer? Creur-nos de braços!

—Romandre neutrals com férem durant la darrera guerra—hem contestat.

—Això no seria possible perquè alguna nació belligerant ens prendria les Balears—ha fegit Pere indignat—. I llavors bé hauriem de defensar el que és nostre!

—No sigueu absurds—hem afegit—, ningú no ha de prendre-nos res perquè els tractats de neutralitat són sempre respectats. Es més, una guerra no es planeja en un dia, sinó que és l'obra d'uns quants anys de preparació. Petites vexacions que hom procura agantar; espurnes d'odi que ningú no apaga; ensenyança a base de militarisme; l'ex-alçament d'un patriotisme malaltís quixotesc; maniobres militars; tot això contribueix a nodrir l'esperit bèl·lic dels pobles i en el moment oportú i per una futesa, que als ulls dels pobles preparats ja per la guerra assoleix proporcions gegantines, esclata l'hecatombe.

—Llavors, la guerra. Una guerra condicionada!, com si es tractés d'un negoci, seguida de les més funestes conseqüències: destrucció, misèria, fam, esguerrats, orbs, alienats, violacions, la mort arreu. I per damunt d'aquest esventrament de la terra, d'aquesta demolició de l'obra pacient de l'home la paraula màgica: *Patriotisme!* Patriotisme mal entès, patriotisme malsà.

—Doncs, què enteneu per patriotisme?—han preguntat alhora els companys Joan i Pere.

—Patriotisme vol dir: amor a la pàtria, a la nació i el destruir la terra, l'assassinar homes, dones i criatures, el vessar sang i el cometre malvestats no té res de patriòtic.

—Patriota és aquell que posa la seva mentalitat al servei de la nació per fins humans i no a la recerca de gasos que el contacte amb la pell produeixen llagues purulentes; és aquell que amb el seu saber dirigeix construccions i no el que amb el seu enginy malèfic inventa nous canons capaços de destruir una ciutat en cinc minuts; és aquell que ensenya a estimar el proïsme, a perdonar, a ésser humà i no el que predica l'odi, la venjança, la guerra.

Això és sentimentalisme de dona—han afegit els companys—. L'home ha d'ésser fort, valent, i ha de saber empunyar una arma quan convingui.

—Mai no convé això—hem replicat—i nosaltres ens neguem resolutament a agafar cap estri que pugui ocir un semblant.

Les nostres paraules han produït una sorpresa general. Algú ha dit: Covards! El rotllo s'ha desfet i hem quedat sols: dos socialistes. Unes tantes més enllà, l'esperit bèl·lic ha anat fent adeptes. Les paraules que amb més freqüència ha arribat a les nostres oïdes eren: guerra, exèrcit, material eficient, glòria, patriotisme!

Interiorment hem compadit aquells companys i no ens hem pogut estar de cridar: *A baix la guerra!*

H. C. SANTEUGINI

Esquellincs

MONOLEG D'UN CIUTADA

Avui divendres, demà diumenge: no hi ha remei, he d'anà a retre a la llei el deure del ciutadà. Mal ciutadà el que no voti! El seu deure no ha complert! Perquè, diu que, "gota a gota s'omple la bota", i, és cert! Un vot és la gota d'aigua que el reguerot va formant, que és més tard torrent que anaigua el que troba per davant. Veies, si no, el trentaú! Només que per donà esplai al seu enutj, votà algú que no havia votat mai. Què volia? No ho sabia amb seguertat potsè! Però, *çò que no volia* sí que ho sabia ben bé! I l'adormit catalèptic, l'indiferent ensopit, el somnolent més escèptic, tots els que havien dormit fins a les dades aquelles! els crida la Llibertat i la son de les orelles els hi va treure aviat, i varen posar-se en peu! i a hores d'ara, hi ha qui creu que encara està somniant. I aquest és precis que formi, fent-li veure el cas com és, que avui; aquell que s'adormi no es despertarà mai més. Però, com encara n'hi han que els agafen adormits, al que no vagi endavant I si pregunta: on anem? convindrà picar-li els dits. a l'esquerra o a la dreta?, cap al centre o al extrem?, a la lliga o a la lligueta?" Caldrà dir-los: "Ves amb compte i posa els peus plans en terra. No t'hi pensi's, per el promte tu tira cap a l'esquerra. Allí et podràs installar, que l'esquerra té un carril, el mateix que va estrenar aquell 14 d'Abril!" Tots els que van en tal tren són ciutadans de *primera*, que allí no tenim gent de segona o de tercera: perquè així demostrarem a un grapat de personatges (per als quals els reservem el furgó dels equipatges), que és la vida més segura que té avui la nostra terra. Apa, la candidatura,

—Què diu que el diumenge tindrà feina?

— Sí senyor, sóc de les dretes, penso votar set vegades i anar a descansar a la casa de socors!

ciutadà!, cap a l'esquerra!
Carrega el teu vot i ves
que tal càrrega és el pes
que ha de guanyà aquesta guerra
a veuràs com són els més
que carreguen a l'esquerra!

JOAQUÍM MONTERO

TELÓ ENLAIRE

TEATRO ROMEA

Avui s'estrenarà en el Teatre ROMEA la primera traducció de la temporada "Una dona i dues vides". Es tracta d'una obra de Francis de Croisset. Signa la traducció el poeta Melcior Font. L'obra de Francis de Croisset ens ensenyarà res? Ens portarà cap modalitat nova? No. Es una traducció que ve a fer de Cirinet als nostres autors dramàtics i còmics, ja que ells no poden amb el feix de Teatre castellà. Mentre per una part s'han presentat més de vuitanta obres al concurs Ignasi Iglèsies, per un altra resulta que no tenim autors i que hem d'apuntalar la nostra escena amb obres

d'èxit mundial, obres amables i lleugeres com les de Francis de Croisset. Coses de casa i d'empresari.

TEATRE COMIC

Glòria Guzman. Omple un escenari: es tracta d'una dona que fa bonic.

Coneguérem Glòria Guzman en un teatre del Nou Món. Cantava cançons i l'acompanyava l'home més poc adient que s'hagi pogut trobar. D'antuvi, què podria esdevenir Glòria Guzman en la sarsuela i en la revista. Fórem els qui férem insinuacions a Maria Huguetti perquè portés Glòria Guzman a la seva Companyia com triple còmica. Als pos dies Glòria Guzman debutava amb "La Comtesa del Bal Tabarin".

Les actuacions de Glòria Guzman es compten per èxits. Té el temperament necessari per a triomfar i l'encís que no tenen la majoria de primeres figures de revista.

Glòria Guzman no és ben bé aquella Glòria Guzman coneguda ahir. És més sàbia en les seves presentacions, és veu més segura de l'èxit. Abans tenia l'en-

cís del dubte. Ara té el somriure de la convicció i de la seguretat.

No partidaris de gènere del dia, enemics declarats de la revista madrilenya de gatada i estirabot, ens empassem la purga amb goig, gràcies a la simpatia d'aquesta joguina plena de sorpreses que és Glòria Guzman. "Mi costilla és un hueso"—un os dels durs per a nosaltres, com a obra—féu riure molt al públic. Work hauria fugit brunzent del teatre si no hagués estat la picardia entremaliada de Glòria Guzman, que el tivava pel gec cada vegada que, fora la primera figura de l'escena, es recordava del que havia oït i del que encara li calia oir.

Fer desaparèixer la vulgaritat que la volta, per un procediment ben Glòria Guzman d'encís, és ben difícil, aquest tou el gran triomf de la vedette que treballa al Còmic.

TEATRE BARCELONA

Una gran nova pels admiradors del monàrquic Muñoz Seca.

Avui, divendres, el Teatre Barcelona estrena la darrera obra del deslloriat senyor. A la porta del Teatre vendran creus que faran de molt bon veure damunt del pits sotraguejats per les rialles de la nova farsa de l'autor més popular hispànic.

LES SORPRESES QUE DONA LA FARANDULA

Entrem per atzar en un teatre de Sant Vicenç dels Horts. Tarda de diumenge. Teatre. Companyia de Joaquim Torrents, ex-primer actor de Novetats, ex-Teatre Català.

Gran sorpresa davant l'obra que es representa. A les portes de Barcelona, el dia 13 de novembre de 1932, encara la gent es fica al teatre i uns actors creuen que el seu èxit el constituirà semblant representació. "Las dos Huérfanas o el Registro de la Policía". Castellà i una truculència com aquesta!

Qui té la culpa de la decadència del Teatre Català? No cal fer comentaris. Que tornin els nostres autors a la "Maria Menotti i la Loca de los Alpes". Ja que els nostres actors segons es veu no n'han pas sortit, i que, segons sembla, n'ha sortit el nostre públic...

Malgrat tot, no volem creure que el públic d'un Sant Vicenç dels Horts reclamí precisament coses tan suades com "Las dos Huérfanas" que el diumenge dia 13 de novembre de 1932, els obsequià la Companyia del ex-primer actor de Novetats Joaquim Torrents.

WORK

L'Ajuntament ha cedit una sepultura per a traslladar hi les despulles de l'er-rer i Guardia.

Amb una senzillesa gran, però amb un fervor més gran encara, diumenge va fer-se l'acte del trasllat, amb una representació de l'Ajuntament, simpatitzants i familiars de la víctima fusellada al castell de Montjuïc, pel sanguinari Antoni Maurà.

Vint-i-tres anys després, l'Ajuntament barceloní de la República fa justícia cedint-li un lloc que es mereixia.

✽

A Nordamèrica ha triomfat la candidatura de Roosevelt, o sigui el candidat humit.

Ho trobem molt natural. Amèrica és el país de la llum, i apliquen aquella frase del "tío Chupito", que diu: "Y luego dirán que el vino no alumbra..."

✽

Bon, el gran humorista, ha donat una sèrie de conferències mudes. Ara que els aplaudiments han estat sonors i perllongats.

Tenim notícies que Francisquet Cambó el vol llogar perquè n'hi ensenyi a donar, de conferències mudes, puix ell només té "La Voz de Cataluña", i aquesta cada dia es sent menys...

✽

Tots reclamem els nostres drets; un d'ells és el dret al sufragi, i quan l'arribem a tenir ens abstenim de votar.

Pensem que el vot significa la voluntat del poble.

Pensem el que va significar la voluntat del poble el dia 12 d'abril de 1931: l'esdeveniment de la República.

Pensem també que si ens abstenim de votar restem un vot als partits d'esquerra, i podem afavorir amb aquest procediment els partits de dreta.

Visca Catalunya! Visca la República!

✽

Ha arribat l'houra! Ha arribat l'houra que el poble de Catalunya ha de manifestar per mitjà del sufragi, quins han d'ésser els homes en els quals ha de depositar la seva confiança. El proper dia vint és una data de transcendència pel poble de Catalunya. D'ell depèn que entrem o no aml bon peu a fruit de les llibertats que hem reconquerit amb els nostres esforços. Si guem dignes fills de la nostra estimada

Catalunya, i fermes puntals del més sagrat de la vida: la llibertat. Com un sol home anem a votar pel bé del nostre poble, pel bé de tots nosaltres, a qui pugui donar-nos més ferma garantia de l'exaltació d'aquesta sagrada paraula. Aconseguir això, tindrem fe en l'esdevenidor; l'esdevenidor és nostre.

Som poble d'herois, i amb heroïcitat hem d'impedir que gent arcaica i caduca, que fins i tot hi ha que dubtar que siguin catalans, no pugui agafar un sol sitial en aquella casa que ha d'ésser resò del sentir genuïnament català, ja que dir català vol dir liberal.

Reconeguem sols una candidatura: la de l'Esquerra Republicana de Catalunya, i, fet això, haurem fet ço que deviem com a bons catalans!

✽

Dies passats va descobrir-se un dipòsit clandestí de 12.000 litres de llet en pèssimes condicions higièniques, i, a més d'això, part d'ella adulterada; i, està clar, destinada al consum públic.

Si no agafem una infecció al matí i una a la tarda, és perquè encara estem de sort.

Els pobres consumidors, a més de pagar cars els articles de primera necessitat, encara ens els donen en mal estat.

Es com allò d'ésser cornut i pagar el beure.

Cal que les autoritats apretin fort tots aquests que negocien amb la salut dels altres, si no volen que algun dia el poble es prengui la justícia per la seva mà.

✽

Veritat que us crèieu que el sol sortia cada dia per la part de llevant?

Doncs, no; ara el sol ve de Madrid en avió.

Coses del progrés.

✽

Roosevelt ha estat elegit president dels Estats Units.

Diu que és un home molt liberal i democràtic, en el qual els ianquis han posat tota la confiança.

Així han d'ésser els governants. Però això passa a Amèrica del Nord. Dissortadament, a Europa encara hi ha governants que no saben què són aquestes coses, i manen com el seu pobre cervell els dóna a entendre.

Que el poble els tregui d'una vegada!

L'opinió, podríem dir unànime, de Catalunya té els ulls fits en l'actuació del nou i flamant conseller del Treball

Essent el poble català genuïnament treballador, no cal dir l'espectació que cau damunt l'esmentat conseller.

Aviat veurem el tremp de l'ex-president del Centre de Dependents, i si podem aplaudir-lo o no.

Senyor Casals, la feina és feixuga i cal treballar amb dalit! Cal tenir present que l'element treballador—lo més sa de la ter-

ra—mereix més consideracions de les que per dissort avui no té.

De moment, no res més: muts, i a l'aiguait.

Imp. "L'Esquella", Om, 8, Barcelona

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 : Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Dixon Blanch - C. NAVARRO - A. VARGAS

Zynaray el Moniela - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos, amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, nit, i totes les nits: El grandios èxit de la sarsuela

LA BARBIANA

pel divo dels baritons Marc Redondo i la eminent primera tiple Cànida Suárez.

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

FEROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en discos

**La voz
de su amo**

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

"L'Esquella de la Torratxa" als seus lectors

—Nois: penseu que som republicans, i tot bon republicà ha de votar l'esquerra.